

Daniels Bog – Nummer et hundrede og atten

Den profetiske advarsel til Jerusalem: En symbolsk fremstilling af endetidens begivenheder

Jeff Pippenger

2024-03-05

De syv års advarsel fra år 63 til år 70, som blev forkyndt af den mand, der gik „op og ned ad Jerusalems gader og kundgjorde de veer, der skulle komme over byen“, var blevet forbilledliggjort ved den advarsel, som blev givet til Jerusalem i tre og et halvt år, først i Kristi tjeneste og dernæst tre og et halvt år i disciplenes tjeneste. Tidligere artikler har allerede påvist, at Jerusalems ødelæggelse kunne være blevet bragt over byen ved korset eller senere ved steningen af Stefanus, men Guds langmodighed udsatte Hans dom over byen og folket.

"Og den, som den falder på, ham skal den knuse til støv." Det folk, som forkastede Kristus, skulle snart se deres by og deres nation ødelagt. Deres herlighed skulle sønderbrydes og spredes som støvet for vinden. Og hvad var det, der ødelagde jøderne? Det var den klippe, som, hvis de havde bygget på den, ville have været deres tryghed. Det var Guds godhed, som blev foragtet, retfærdigheden, som blev forkastet, barmhjertigheden, som blev ringeagtet. Mennesker satte sig op imod Gud, og alt det, som ville have været deres frelse, blev vendt til deres undergang. Alt det, som Gud havde bestemt til liv, fandt de at være til død. I jødernes korsfæstelse af Kristus lå Jerusalems ødelæggelse indbefattet. Blodet, der blev udgydt på Golgata, var den vægt, som sænkede dem i fordærv for denne verden og for den kommende verden. Således vil det også være på den store sidste dag, når dommen skal falde over dem, der forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøds klippe, vil da vise sig for dem som et hævnende bjerg. Hans åsyns herlighed, som for de retfærdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grund af forkastet kærlighed, foragtet nåde, skal synderen gå til grunde.

„Ved mange illustrationer og gentagne advarsler viste Jesus, hvad følgen for jøderne ville blive, dersom de forkastede Guds Søn. Med disse ord henvendte Han Sig til alle i enhver tidsalder, som nægter at modtage Ham som deres Forløser. Enhver advarsel gælder dem. Det vanhelligede tempel, den ulydige søn, de falske vingårdsmænd, de foragtelige bygmestre, har deres modstykke i enhver synders erfaring. Medmindre han omvender sig, vil den dom, som disse varslede, blive hans.“ The Desire of Ages, 600.

Den syvårige periode, hvori manden aflagde vidnesbyrd for Jerusalem, blev ved den første belejring delt i to lige perioder på tolv hundrede og tres dage. Disse syv år repræsenterede Jerusalems ødelæggelse, og de syv år af Kristi og disciplenes tjeneste repræsenterede begyndelsen på Jerusalems ødelæggelse, og Jesus illustrerer altid enden ved begyndelsen. Disse syv år blev også forbilledligt fremstillet ved de „syv tider“ over det nordlige rige, som blev delt i to lige perioder på tolv hundrede og tres år.

Når det moderne Rom gentager det hedenske og det pavelige Roms historie med at nedtræde det bogstavelige og det åndelige Jerusalem, og når det moderne Rom gentager de to historier fra de to

advarselsperioder, som blev givet af manden fra året 63 til året 70, og når det moderne Rom gentager den historie, som er fremstillet ved de to perioder, hvor Kristus og disciplene gik ind og ud af Jerusalem i tre og et halvt år, vil to særskilte perioder blive åbenbaret, skønt der i de sidste dage „ikke mere er tid.“

Den sidste af disse to perioder er de symbolske toogfyrre måneder, hvori det moderne Rom fuldbyrder sin endelige forfølgelse af de trofaste, når dets dødelige sår bliver lægt ved den snart kommende søndagslov. Disse symbolske toogfyrre måneder er den anden af to perioder og er perioden for den eksekutive dom over det moderne Rom. Denne periode forudgås af den undersøgende dom over de levende i laodikeisk adventisme.

Den mand, som frembar advarslen til det bogstavelige Jerusalem, døde under Titus' belejring. Han døde ikke ved ødelæggelsen, men under den belejring, som gik forud for ødelæggelsen, for ikke én kristen døde ved Jerusalems ødelæggelse.

"I syv år blev en mand ved med at gå op og ned ad Jerusalems gader og forkynde de veer, som skulle komme over byen. Dag og nat fremsagde han den vilde klagesang: 'En røst fra øst! en røst fra vest! en røst fra de fire vinde! en røst imod Jerusalem og imod templet! en røst imod brudgommerne og brudene! en røst imod hele folket!'—Ibid. Dette sære væsen blev fængslet og pisket, men ingen klage undslap hans læber. På forhånelse og mishandling svarede han kun: 'Ve, ve over Jerusalem!' 've, ve over dets indbyggere!' Hans advarende råb ophørte ikke, før han blev dræbt under den belejring, han havde forudsagt." The Great Controversy, 29, 30.

Manden døde under belejringen, men ikke ved den endelige ødelæggelse, og den endelige ødelæggelse repræsenterer prøvetidens afslutning og de syv sidste plager. Manden er derfor et symbol på budskabet om at forlade Jerusalem ved den første belejring. De kristne flygtede da, og i de første tre og et halvt år var manden et symbol på en gruppe, der ikke dør i Jerusalem, og i de anden tre og et halvt år er han et symbol på de sidste kristne, som dør før prøvetidens afslutning. I den første periode identificerer han de hundrede og fireogfyrre tusinde, og i den anden periode på tre og et halvt år repræsenterer han den store skare, som dør i den anden periode.

Mandens budskab blev nedskrevet af historikeren, og det blev fremstillet ved seks røster. Da han til sidst blev fængslet, lød hans syvende og sidste budskab: „ve, ve“ over Jerusalem og dets indbyggere. Den første „røst“, der blev nedskrevet, var en „røst fra øst“, og hans sidste budskab var „ve“. Det første element i hans budskab og det sidste element i hans budskab var det bibelske symbol, som repræsenterer islam, for islam er „østens“ børn i Bibelen, og de fremstilles ved „østvinden“. Fordoblingen af ordet „ve“ i hans sidste budskab afspejler enden på det moderne Babylon, når jordens konger tre gange råber: „Ak, ak, den store stad!“ Det græske ord, som i de tre vers i Åbenbaringens attende kapitel er oversat med „ak“, er i kapitel otte, vers tretten, oversat med „ve“.

Og jeg så, og jeg hørte en engel flyve midt igennem himmelen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige basuners røst fra de tre engle, som endnu skal basune! Åbenbaringen 8,13.

Mandens proklamation af „ve, ve“ repræsenterer den tredobbelte anvendelse af de tre veer; thi elementerne i den første ve, sammenholdt med elementerne i den anden ve „linje på linje“, identificerer elementerne i den tredje ve, ligesom de tre udtryk „ve, ve“ fra jordens konger i kapitel atten repræsenterer den tredje ve, sådan som den er fastslået ved den første og den anden ve. Begyndelsen og afslutningen på mandens budskab forudafbildede islams budskab i den tredje ve.

Det første udtryk for hans budskab var en røst fra „østen“, og „østen“ er et symbol på islam, men det er også en identifikation af den beseglende engel, som stiger op i østen.

Og efter dette så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, heller ikke over havet, heller ikke mod noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Og jeg hørte tallet på dem, som blev beseglet; og der blev beseglet hundrede og fireogfyrre tusind af alle Israels børns stammer. Åbenbaringen 7:1–4.

I beretningen om Elias på Karmels bjerg, da han så ud mod havet og fik øje på en sky, så han mod vest, for Karmels bjerg ligger nær Middelhavet.

Og det skete den syvende gang, at han sagde: Se, der stiger en lille sky op af havet, som en mands hånd. Og han sagde: Gå op, sig til Akab: Spænd for vognen og køр ned, for at regnen ikke skal standse dig. 1 Kong. 18,44.

Elias ville have stået vendt mod vest, i retning af Middelhavet. I Lukasevangeliet, kapitel tolv, taler Kristus om, at hans budskab er et budskab om splittelse.

Mener I, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden? Nej, siger jeg eder, men snarere splid. For fra nu af skal der i ét hus være fem, som er delte, tre imod to og to imod tre. Faderen skal være delt imod sønnen, og sønnen imod faderen; moderen imod datteren, og datteren imod moderen; svigermoderen imod sin svigerdatter, og svigerdatteren imod sin svigermoder. Og han sagde også til folket: Når I ser en sky stige op i vest, siger I straks: Der kommer en regnbyge; og således sker det. Og når I ser søndenvinden blæse, siger I: Der bliver hede; og det sker. I hyklere! Himmelen og jordens udseende kan I tyde; men hvordan kan det da være, at I ikke kan tyde denne tid? Lukas 12:51–56.

Budskabet fra sendebudet til Jerusalem bærer Alfa og Omegás signatur, for begyndelsen og enden identificerer islams tredje Ve, og med „østens“ røst identificerer det samtidig islams budskab som beseglingsbudskabet. Den „anden røst“ fra „vesten“ identificerer den sildige regn, som er den sidste regn, og alle profeterne henvender sig til de sidste dage. Budskabet fra „vesten“ er et symbol på den sildige regns budskab, som frembringer to klasser af tilbedere. Den ene klasse kan ikke erkende den sildige regns budskab, for de „forstår ikke denne tid“.

Det næste element i budbringerens budskab er stemmen fra de „fire vinde“, som både er beseglingsbudskabet og budskabet om Islams vrede hest, sådan som den fremstilles ved det tredje ve. Det næste element er rettet imod Jerusalem og templet og identificerer således alle profeternes

budskab, som udpeger en klasse af mennesker, der bliver forbigået, for de har grundlagt deres krav på frelse, ikke i Kristus, men i templet og i deres arv som Guds udvalgte folk. Det er dem, der gennem den hellige historie fremstilles som dem, der forkynnder: „Herrens tempel, Herrens tempel er vi.“ Budskabet imod Jerusalem og templet er det laodikeiske budskab.

„Der er ingen grund til at undre sig over, at menigheden ikke levendegøres ved Helligåndens kraft. Mænd og kvinder tilsidesætter den undervisning, Kristus har givet. Vrede og havepsyge vinder sejr. Sjælens tempel er fuldt af ondskab. Der er ikke plads for Kristus. Mennesker følger deres egne fordærvede veje. De vil ikke lytte til Frelserens ord. De tager sig selv i egne hænder og forkaster irttesættelser og advarsler, indtil lysestagen flyttes fra sin plads, og den åndelige dømmekraft forvirres af menneskelige forestillinger. Skønt de er forsømmelige i tjenesten, retfærdiggør de sig selv og siger: ‘Herrens tempel, Herrens tempel er vi.’ De tilsidesætter Guds lov for at følge lyset fra deres egen indbildning.” Review and Herald, 8. april 1902.

Budbringeren hævdede derpå røsten i sit advarselsbudskab mod brudgommene og brudene som et symbol på metodologien i »bud på bud«, for de sidste dages profetiske linje vil være ganske som den profetiske linje i Noas dage var, da de tog til ægte på selve det tidspunkt, da ødelæggelsens flod var ved at oversvømme deres verdslige ambitioner og planer.

„Bibelen erklærer, at menneskene i de sidste dage vil være opslugte af verdslige foretagender, af fornøjelser og pengejagt. De vil være blinde for de evige realiteter. Kristus siger: ‘Som det var i Noas dage, sådan skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før syndfloden spiste og drak, giftede sig og bortgiftede, indtil den dag da Noa gik ind i arken, og de intet anede, før syndfloden kom og rev dem alle bort, således skal også Menneskesønnens komme være.’ Matthæus 24:37–39.“

„Sådan er det også i dag. Mennesker iler videre i jagten på vinding og selvisk nydelse, som om der ikke fandtes nogen Gud, ingen himmel og intet herefter. På Noas tid blev advarslen om syndfloden sendt for at ryste mennesker ud af deres ugudelighed og kalde dem til omvendelse. Således er budskabet om Kristi snare komme bestemt til at vække mennesker af deres optagethed af verdens ting. Det har til hensigt at vække dem til erkendelse af de evige realiteter, så de må give agt på indbydelsen til Herrens bord.“

“Evangeliets indbydelse skal gives til hele verden—‘til alle folkeslag og stammer, tungemål og folk.’ Åbenbaringen 14:6. Det sidste budskab om advarsel og barmhjertighed skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Det skal nå alle klasser af mennesker, rige og fattige, høje og lave. ‘Gå ud på vejene og langs gærderne,’ siger Kristus, ‘og nød dem til at komme ind, for at Mit hus kan blive fuldt.’” Kristi lignelser, 228.

Det sidste element i advarslen understreges i det foregående afsnit. Budskabet, fremstillet som røsten imod „hele folket“, er det evige evangelium, som påviser nødvendigheden af at opfylde evangeliets krav for at blive frelst. Det første krav i det evige evangelium er at frygte Gud, og denne frygt er begrundet i den virkelighed, at det var vore synder, der bragte Kristus, den levende Guds Søn, på korset.

Hvert enkelt element i budbringeren til Jerusalem i løbet af hans syv års tjeneste repræsenterede det evige evangelium, hvilket var det samme evangelium, som blev fremstillet i de syv år, hvor Kristus stadfæstede pagten med mange fra året 27 til året 34. Det er også det evige evangelium, som forkyndes i de sidste to perioder af de sidste dage, og det er særligt knyttet til den sildige regns budskab, idet det er islams budskab i det tredje Ve. Det identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, adskillelsen mellem hveden og ukrudtet, ukrudtets laodikeiske tilstand og profetiens tredobbelte anvendelse som et symbol på den sildige regns metode, som er »linje på linje«.

Budskabet om de syv år i denne historie er profetisk anbragt inden for „hævnens dage“, som udgjorde en del af den allerførste omtale af Kristi budskab og værk, og Hans budskab og værk skal gentages i de sidste dage af de hundrede og fireogfyrre tusinde. De vil da identificere deres budskab inden for den profetiske ramme af „Guds hævn dage“. Der findes to bibelske forbilder på Guds „hævn“, som er fremstillet i Hans Ord: Hans hævn over sit folk og også Hans hævn over sine fjender.

De »syv tider« i Tredje Mosebog kapitel seksogtyve illustrerer Guds hævn over Hans genstridige folk, og denne hævn omfatter den bogstavelige og åndelige nedtrædelse af helligdommen og hæren. Inden for symbolikken i nedtrædelsen af helligdommen og hæren fremstilles også symbolikken om Guds hævn over sine fjender. I de sidste dage fremstilles Guds hævn mod sit folk som udspyelsen af laodikeisk adventisme ved den snart kommende søndagslov. Ved dette vejmærke begynder Hans hævn over det moderne Babylon også.

Den undersøgende dom over de levende over laodikeisk adventisme, som efterfølges af den eksekutive dom over Tyrus' skøge og dyret, som hun rider på og hersker over, er de sidste dages profetiske historie, hvor virkningen af ethvert syn fuldbyrdes. Ethvert syn skal anvendes på disse to profetiske perioder, for den sildige regns metodologi er anvendelsen af profetisk linje på profetisk linje. Ved begyndelsen af disse to historier identificerede Jesus et „tegn“, som beviser, at de levende på dette tidspunkt befinder sig i den sidste generation i jordens historie.

Den første periode begyndte, da beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte den 11. september 2001. Inden for dette waymark blev det „tegn“, som Kristus identificerede i Lukas 21, sat.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

"Nu, brødre, ønsker Gud, at vi skal indtage vor stilling sammen med manden, der bærer lanternen; vi ønsker at indtage vor stilling dér, hvor lyset er, og hvor Gud har givet basunen en tydelig lyd. Vi ønsker at give basunen en tydelig lyd. Vi har været i forlegenhed, og vi har været i tvivl, og menighederne er rede til at dø. Men nu læser vi her: 'Og derefter så jeg en anden engel komme ned fra himmelen med stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte mægtigt med stærk røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et tilflugtssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og afskyelig fugl' [Åbenbaringen 18:1, 2]."

»Ja, hvordan skal vi da kunne vide noget som helst om det budskab, hvis vi ikke er i stand til at genkende noget som helst af himlens lys, når det kommer til os? Og vi vil lige så let gribe den mørkeste vildfarelse, når den kommer til os fra en, som er enig med os, når vi ikke har det mindste gran af bevis for, at Guds Ånd har sendt dem. Kristus sagde: »Jeg er kommet i min Faders navn, og I tager ikke imod mig« [se Johannes 5:43]. Nu, det er netop det værk, der er foregået her lige siden mødet i Minneapolis. Fordi Gud sender et budskab i sit navn, som ikke stemmer overens med jeres forestillinger, drager [I den slutning], at det ikke kan være et budskab fra Gud.« Sermons and Talks, bind 1, 142.